

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 33

18. srpna 2013

Cena: 8 Kč

O LETNÍ SPANILÉ JÍZDĚ K BALTU

Podobně jako má naše církev rekreační střediska v krásných místech Čech, zřizuje také saská evangelická církev „prázdninovou vesničku“ (kirchliches Feriendorf) v jedné z nejmalebnějších částí Německa, na pobřeží Baltu. Díky vstřícnosti této partnerské církve vítá každoročně středisko vystavěné v roce 1987 v Lubminu také husitské rekreaty z České republiky, pro něž jako středoevropské suchozemce má možnost strávit dva týdny u moře obzvláštní půvab. Mé rodině se jí dostalo letos na přelomu června a července.

Vesnička sestává z pěti prostorných a plně vybavených dřevěných chat a společného domu. Areál stíněný vzrostlým borem je situován ve vilo-vé části obce na okraji rozlehlého Lubminského vřesoviště lákajícího k procházkám po některé z mnoha písčitéch cest třeba až do několik kilometrů vzdálené rybářské vesničky Freestu. Je-li však příhodné počasí ke koupání – a takové je pro otužilé domorodce i s teplotou kolem 20 °C a svižným větrem – je ovšem přirozeným cílem moře, od chatěk vzdálené sotva pět minut pomalé chůze. Pláže s jemným bělostným pískem tu poklidně omývají vody Greifswaldského zálivu. Mírnost mořských vln a povolná mělkost, která relativně chladnějším vodám dává v létě brzy prohřát, vábí rodiny s dětmi, které se tu mohou bezpečně oddávat vodním hrátkám. Kdo si k tomu rád pochutná na mořských rybách, může vybírat z pestré nabídky hospůdek a restaurací rozestých po pobřeží.

Obsluha je srdečná, po údajné severské zasmušilosti nikde ani památky. Zdejší kraj skýtá dost podnětů i pro deštivé dny, jež tu nejsou nikterak vzácné. Nabízí se výlety třeba za přírodními krásami ostrova Rujany (pohled na jeho jižní břeh se nabízí z lubminských pláží) nebo do ptáčích rezervace na severu ostrova Uznojem (Usedom). Kdo k Baltu nepřijel autem (my jsme zvolili pohodlnou desetihodinovou cestu přímým vlakem z Brna do Greifswaldu, odkud je to do Lubminu jen půlhodinka autobusem), může vybrat i dostupnější cíle, k nimž bezpochyby patří zmiňovaný Greifswald nebo Stralsund, jehož historické jádro je památkou UNESCO. Zdejší přístav s mohutnými obilnými sklady upomíná na slavnou minulost hanzovního města, které své bohatství zhmotnilo mimo jiné několika chrámy ve slohu severské cihlové gotiky, již u nás známe spíš prostřednictvím její poněkud odtažitě novogotické odvozeniny. Oproti ní ohromují stralsundské chrámy sv. Mikuláše, sv. Jakuba či Nejsvětější Panny Marie svou mohutností, asymetrií, vzcností: věž mariánského kostela byla před půlí 17. století dokonce nejvyšší stavbou světa. Člověk si v labyrintu těch chrámů snadno najde zákoutí, kde se může vžít do pocitu nepatrnosti před Božím majestátem, jak jej snad zamýšleli vyjádřit dávní stavebníci. Kostely jen o málo menší a stejného slohu nacházíme se tu v Pomofansku porůznu. Kostel sv. Petra ve Volehošti (německy Wolgast; na snímku

až zarazí svou velikostí na poměry dvanáctistupňového malebného města, jakéhosi „kapesního“ Stralsundu, spojeného padacím mostem s Uznojemí. Nejinak je tomu i na venkově, třeba v Kamenici (Kemnitz) či Ostrožně (Wusterhusen): půvab zdejších středověkých chrámů sv. Kříže, respektive sv. Jana dotváří i jejich poloha vprostřed starých hřbitovů. Oproti našim zvyklostem jsou téměř všechny venkovské a hlavní městské chrámy spravovány evangelíky, zde konkrétně Severoněmeckou luterskou evangelickou církví, která vznikla spojením menších zemských církví (pomořanské, meklenburské a severolabské). Katolíci jsou v menšině a jejich méně nápadné kostely stojí zpravidla mimo historická centra větších měst. Toto dědictví reformace je ovšem od druhé pol. 20. století vystaveno dynamickému a ve východním Německu též úspěšnému tlaku ateismu. Evangelické farnosti přesto neztrácejí elán, vytvářejí menší, činnorodá společenství, která zejména na vsích, kde často schází samospráva a přirozená střediska shromažďování (obchod, hospoda), hrají klíčovou úlohu v životě venkovské pospolitosti. Luterské bohoslužby, které jsme navštívili v Lubminu, měly rozšafnou, rodinnou atmosféru a kostel sv. Petra (postavený roku 1954, tedy už v čase komunistického režimu) byl při nich zcela zaplněn. Trochu jiné to bylo při bohoslužbách v Ostrožně, pro jejichž návštěvníky dostačovalo kněžiště krásného, gotickými freskami zdobeného chrámu. Jeho loď

Pohled na kostel sv. Petra ve Volehošti (Wolgast)

s bohatě vyřezávanými lavicemi zela prázdnotou. Obrázek, s nímž se často potkáváme i v našich sborech, se opakoval i při mši v Lubminu. Zdejší katolíci, o něž je pastoračně postaráno z Volehoště, se k nim ovšem scházejí v evangelickém kostele, a to je zas pěkný příklad fungující ekumeny.

Nahlédnutí pod pokličku zdejšího (nejen) církevního života bylo letmé. Z tříšestí dojmů z této spanilé jízdy na sever však jistě utkví vděčnost, neboť příležitost k setkávání s přívětivými lidmi, a nadto v krajíně u vlnidného moře se nenaskytá každý den.

Marcel Sladkowski

Otevření Husova domu

Málokdo z návštěvníků Jižních Čech vynechá návštěvu zámku Hluboká nedaleko Českých Budějovic. Od července tohoto roku zde má znovu středisko naše církev. Sice ne bohoslužebné, ale přesto, jak věříme, to bude

dobré místo pro poutníky. Takové, které nabídne příjemný zážitek. Pražská diecéze provedla rekonstrukci objektu této bývalé synagogy a po dlouhá léta i našeho sboru. Na její zadání vznikly výstavní pane-

ly, které ilustrují historii tohoto místa. Diakonické zařízení Nazaret z Borovan pak zajistilo další stálou výstavku a činnost. Jedná se o prodejní výstavu výrobků této chráněné dílny a nejen její, ale i dalších chráněných dílen z okolí. Také sem Nazaret poskytl jeden ze svých tkalcovských stavů a zajistil i personální obsazení s pomocí českobudějovického Úřadu práce. Paní, která zde tká na tkalcovském stavu, zároveň poskytuje návštěvníkům informace a v případě zájmu prodává vystavené výrobky lidí s handicapem. V úterý 23. července jsme v objektu udělali malou slavnost a zároveň vernisáž výstavky nazaretských kalendářů. Zaspívalo nám tzv. Gospel trio, což jsou dva zaměstnanci chráněné dílny Nazaret a jejich lektorka muzikoterapie – sestra farářka Šimonová, která posloužila úvodní modlitbou. Poté následovalo malé pohoštění. Objekt nese nový název HUSŮV DŮM a bude přístupný vždy od úterý do soboty v čase od 10 do 17 hodin. Nachází se nedaleko městského centra – ulice Týrsova 15. Těšíme se na vás – zájemce o historii i další dvě výstavky. *Za Nazaret – Karel Filip*

K obsahu Husova listu Přátelům v Čechách

Mezi dochovanými, tradovanými a tiskem vydávanými dopisy českého reformátora vyvolává zvláštní pozornost dopis se známou výzvou „Prosím, abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli“. Tuto ústřední prosbu celého listu a jistým způsobem Husovu nadčasovou výzvu je správné vidět i v kontextu celého dopisu. Proto si jeho obsah alespoň stručně přiblížíme.

V úvodu se představuje pisatel listu Mistr Jan Hus, který se označuje „v naději sluha Boží“. Staročeské slovo „sluha“ znamená služebník. Hus mluvil o sobě opakovaně jako o služebníkovi, podobně jako apoštol Pavel, který tímto výrazem označoval sebe i své spolupracovníky (2 K 6,4). Adresáty svého listu charakterizuje Hus slovy „všem věrným Čechům“, proto bývá tento list takto někdy přímo nazýván. Bohumil Mareš ve vydání Husových listů užívá název „Veškerému národu českému“ (s. 222). Bohumil Ryba nadepisuje list „Přátelům v Čechách“ (s. 194). Byl tedy tento list určen do Čech. Následující oslovení ukazuje, že adresáty listu jsou muži i ženy („páni“ i „panie“) a lidé z různých společenských vrstev („bohatí“ i „chudí“). List začíná pastýřským napomenutím, respektive nabádáním k naslouchání Božímu slovu a jeho naplňo-

vání. Hus odkazuje k Boží pravdě, kterou z Písma svatého a z tradice („řečí svatých“) předával v kázáních i literárních dílech. V této části listu je zřetelná Husova pokora, když uvádí, že nechce být následován v tom, v čem by se odchyloval od Boží pravdy. Vyzývá k účtění vůči kněžím, kteří se věnují Božímu slovu a vyznačují se dobrým způsobem života, a varuje před nevhodnými kněžskými odkazy na Ježíšovo slovo o těch, kteří sice přicházejí v ovčím rouše, ale zevnitř jsou hltaví vlci (Mt 7,15). Jednotlivými prosbami se obrací na pány i na jejich poddané, na měšťany i řemeslníky, které vyzývá, aby se svým zájmem věnovali náležitě a podle práva. Jako bývalý rektor Univerzity Karlovy věnuje v dopise zvláštní zájem mistrům a studentům. Prosí, aby učitelé byli motivováni láskou k Bohu a prospěchem univer-

Pokračování na straně 3

Spor o jablko

Na zahradě u františkánů rostla u zdi nádherná jablona a nesla ty nejchutnější plody. Bratři se o ni pečlivě starali, ale k čemu všechna ta práce, když většina ovoce spadla za zídku, do zahrádky dominikánů... Když tak zase jednou přišli o všechnu úrodu, rozhodli se chudí bratři tomu udělat přítrž a stěžovali si u biskupa. Biskup se rozhodl záležitost vyšetřit a navrhl teologickou disputaci. Kdo v ní zvítězí, bude moci užívat plodů. Dominikáni si zamnuli ruce a vyslali bratra knihovníka, který znal Písmo zpaměti řecky i latinsky a suverénně se pohyboval ve všech teologických oborech. V klášteře františkánů nastalo pozdvižení. Věděli, že vše je ztraceno, oni nepěstovali moudrost, ale chudobu. Nakonec se nabídl nejdůležitější: kuchař, s kulatou, téměř holou hlavou a prostorově výrazným tělem. Po nóně se sešli u biskupa. Kuchař se hned bránil, že nedovíde užívat učená slova, a tak biskup nařídil, aby se disputace konala beze slov. Začal dominikán a ukázal jablko, o něž se přeli. Františkán vytáhl z kapsy kousek tvrdého chleba. Knihovník vytyčil ukazovák. Kuchař se nenechal zahanbit a natáhl dva prsty. Dominikán přidal třetí prst. Františkán se ukazovákem dotkl čela. Spocený knihovník rezignovaně vztáhl ruce vzhluru. Kuchař široce rozpažil a spokojeně se usmál. Bylo po všem a jablka připadla františkánům. Dominikáni to nedokázali pochopit a hned se vyptávali, co se stalo: „Jsou to mystici, bratři,“ děl knihovník. „Začal jsem dogmatickým traktátem o prvotním hříchu a poukázal na jablko hříchu, které zapříčinilo pád celého lidstva.“ Dominikáni pokyvuují, že to byl vynikající začátek. „Ale dostal mě nejvyšší kristologii, ukázal mi kousek chleba... Chápete? Chléb poslední večere, kdy se za nás obětoval náš Pán a kdy sejmul to jablko hříchu, které jsem tam tak vyzývavě třímal. Připadal jsem si hrozně.“ Bratři kazatelé jej chápavě poplácali po ramenou. „Zkusil jsem se bránit a přešel do útoku v neochvějných základech víry. Vsadil jsem na jistotu a začal jedním prstem: je jeden Bůh! Apeloval jsem na jednotu, unanimitas!“ Dominikáni hltali každé slovo. Skvělý smeč! „Stejně tvrdě mě odrazil, když jsem dvěma prsty upozornil: ale má dvě přirozenosti: Božskou a lidskou.“ Dominikáni stáli bez dechu. „V poslední chvíli jsem se vzpamatoval a hodil v sebeobraně de Deo Trino: tři prsty... Bylo to zbytečné, jen se dotkl čela a jasně mi dal najevo, že předhazují pro lidi nepochopitelné tajemství. Skoro jako bych viděl našeho svatého Otce Augustina na břehu moře, ano, tak jsem si připadal, pošetile rozjímající o podstatě Nejsvětější Trojice.“ Dominikáni se po sobě ani nedívali.

„Vzdával jsem se a jen jsem vztáhl ruce v oslavě Boží Moudrosti: Bůh je veliký... A víte, co udělal on? Na to nadosmrti nezapomenou. Jediným gestem rozpráhl ruce, jakoby vydechl ten entitativní atribut Boží bytnosti: Nekonečný!“ Kuchař se přiřítit, hlasitě funě, a jásal: „Máme to! Ale hulvát to byl, ten knihovník. Hned jak jsme se sešli, vytáhl jablko a vytahoval se s ním, že nám je všechny sežrali. To mě naštválo, tak jsem vytáhl starej chleba, aby se živili tím. A von začal útočit, chtěl mi prstem vypíchnout voko! Tak jsem se nedal a pohrozil mu, že mu vypíchnu vobě voči! Už asi nevěděl, jak se bránit, když mi řek', že mi vypíchnu tři voči, tak jsem se dotknul hlavy: Seš blbej nebo co? A už to vzdával, eště se sice pokusil vyhrožovat, že na nás přijdou shora a namlátěj nám, tak jsem mu jasně naznačil, ať klidně přijdou, že je nás víc. A tak to vzdal!“

Převzato z internetu

Z kazatelského plánu

XIII. neděle po svatém Duchu

Bože, povstaň, rozsud' zemi, dědičně ti patří všechny pronárody!
ŽALM 82,2

První čtení: Jeremjáš 23,23–29

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

1. Abychom v našich srdcích sobectvím a pýchou oheň Kristovy lásky nezhášeli, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom se pokornou a oddanou službou Bohu a bližním stali bohatými ve víře, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, dej, ať pochopíme, v čem spočívá pravá víra, láska a naděje, abychom kráčeli cestou tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 11,29–12,2

Evangelium: Lukáš 12,49–57

Verše k obětování: Žalm 95,1–2a

Verš k požehnání: Lukáš 12,49

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, prosíme tě, spolu se svátostí chleba a kalicha nás obdaruj duchem stálosti, abychom setrvali v dobrém díle a zůstali věrni zákonu tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 72, 78, 86, 115, 326

HUMOR V BIBLI, ANEB PROČ SE NENÍ NUTNÉ BRÁT TAK VÁŽNĚ?

Praotcem křesťanské ponurosti je římský světec Jan Chrysostomus, který pochumně děl: „Kristus se nikdy nesmál“. Není divu. Cesta ke svatosti plná nástrah ďábla, povinný celibát, jakož i další druhy abstinence opravdu člověku na radosti nepřidají. Ovšem jak tomu bylo s humorem ve Starém zákoně? A co Pán Ježíš? Byl Bohočlověk skutečně vážným a smrtelně seriózním mužem?

Chceme-li najít humorný příběh v knize Genesis, můžeme začít hned u Adama s Evou. Máte pocit, že muž je hlavou ženy? Omyl! Adam, smutný z toho, že každý sameček má svou samičku, vyžebra si na Hospodinu ženu. Bůh jej uspí, vyjme mu z boku žebro a z něj vytvoří ženu. Žena sice pochází z Adamova ledví a někteří z toho odvozuji, že je mužovi podřízena, ovšem jednání Adama tomu neodpovídá. Adam v knize Genesis působí spíše jako „muž pod velkým pantoflem“. Když had pokouší první manželský pár, mluví se ženou. Adam jen přihlíží. Eva vezme jablko a jí. Pak dá kousnout Adamovi a ten jí také. Teprve když se Bůh rozhněvá, Adam neváhá ani chvilku, začne mluvit a všechno promptně hodí na svou ženu: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ (Gn 3,12) Adamovo jednání tedy opravdu není příliš gentlemanké a ukazuje „pána tvorstva“, „alfasamce“, v jeho negligé...! Králem starozákonních „humoristů“ je prorok Eliáš. Ten prostřednictvím krále Achaba povolal na horu Karmel na 450 proroků Baaľových a 400 proroků bohyně Ašery. Nechali rozpúlit býka a pohanští proroci měli způsobit, aby bohové přijali oběť. Stovky pohanských proroků a kněží pak poskakovaly „od rána do odpoledne“, ale nikdo jejich oběť nepřijal. Eliáš si z nich nepokrytě „utahoval“ a volal: „Volejte co nejhlasitěji, vždyť je to bůh! Třeba je zamyšlen nebo má nucení anebo odcestoval. Snad spí, ať se probudí!“ O nevyšší inteligenci pohanských kněží svědčí fakt, že Eliášovu ironii nepochopili a „volali co nejhlasitěji a zasazovali si podle svého obličejové rány meči a oštěpy, až je polévala krev.“ Marně! Také prorok Izajáš si neodpustí vtípné „šlehy“. Ve 44. kapitole popisuje člověka, který si pleť stvoření (stromy) a Stvořitele. Člověk zasadí cedr, dub nebo jasan. Děšť mu dá vzrůst a co udělá člověk, který ten strom zasadil? Strom porazí, část dřeva sice spálí na otop, část sice užije jako topení pod pečení masa, ale: „Z toho, co zůstalo, si udělá boha, modlu, před kterou se hrbí a již se klaní a k níž se modlí a žadoní: „Vysvoboď mě, jsi přece můj bůh!“ Izajáš rozkrývá celou patologičnost pohanské víry: člověk se dře jako mezek (zasadí strom), pak mu pomůže příroda (zaprší), člověk v potu tváře strom porazí a z jeho dřeva po nocích vyřezává modly, aby se jim klaněl. Silnou ironii nepostrádá ani ponurý příběh o Babylónské věži. Lidé se rozhodli, že se podívají Pánubohu „do kuchyně“. Stavěli tudíž věž, „jejíž vrchol bude v nebi“ (Gn 11,4). Lidská pýcha ještě vzrostla, když „donutili“ Hospodina, aby „sestoupil dolů a shlédl město i věž, které synové lidští zbudovali“. Hospodinovou návštěvou šaráda končí. Stvořitel nebes sestoupil, dílo lidské shlédl

a pak „rozehnal lid po celé zemi.“ S jistou nadsázkou lze říci, že šok lidu byl tak veliký, že došlo k definitivnímu zmatení jazyků. Ve svém prohlášení biblického humoru nezapomeňme na Jonáše. Nejprve před prorockým nárokem Božím uprchno do Taršíše. Báľ se svědčit o Hospodinu, báľ se smrti, protože byl poslán Bohem mezi jedny z nejkřutějších pohanů, do Ninive. Cestou do Taršíše ho však lodníci vrhli do moře a Jonáš spolkla velryba. Nakonec Jonáš ninivským zvěstoval smrt za jejich hříchy a vyvrácení Ninive. A „světe, div se“, ninivští se nejen odvrátili od hříchu a prosili Boha za odpuštění, ale jindy nelitostný Bůh Jahve jim opravdu odpustil. Jonáš z toho málem trefil šlak. Co si to Bůh dovoluje, odpouští nějakým pohanům, když ON, JONÁŠ, JIM ŘEKL, že budou POTRESTÁNI! Uražený Jonáš chce zemřít a položí se nad městem Ninive. A Bůh se dále královsky baví. Praží slunce a Bůh nad Jonášem nechá rozprostřít vzrostlý skočec, aby jej chránil před horkým sluncem a větrem. Jenže stejný Bůh pošle červa, ten skočec nahlodal a skočec uschl. Jonáš se opět strašlivě rozčilil. V tu chvíli dostal opět od Hospodina lekci. Hospodin mu říká: „Tobě je líto skočce, se kterým jsi neměl žádnou práci, jemu jsi nedal vzrůst... a mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v němž je více než sto dvacet tisíc lidí...“ Kniha Jonášova tímto Božím konstatováním končí, čímž je naznačeno, že se Jonáš nezmohl ani na slovo...! A pak že „s Hospodinem není legrace“!

Martin Chadima

Nad Písmem

OHEŇ A KLADIVO

Při bohoslužbě je Bůh blízko svým Slovem a je-li Jeho Slovo přinášeno v Duchu svatém, zmocňuje se člověka tak, jak se zmocnilo Jeremiáše. To pak zakoušíme Boží sílu, která přemáhá naši nepřístupnost. A ve svátosti ta vnější síla vstupuje do nás a stává se naší silou. Jen ji využívat v situacích vítaných i nevítaných. Bylo by hanbou, kdybychom zůstávali pozadu za těmi, kteří po tisíciletí osvědčovali víru a ve slabosti sílu. „Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle“ (Žd 12,1-2).

Co je cíl, kde je cíl? Pán Ježíš jako cíl označil Boží království, což jsou vztahy: Boha k lidem, lidí k Bohu a lidí navzájem v lásce z Ducha svatého. Mnohokrát v dějinách ideologicky vzrušená spříseženstva vyběhla na dráhu za něčím, co mělo být na způsob Božího království bez Boha, či za náhražkou v podobě zbožštěného člověka. Výsledek nemohl být jiný než marnost nad marnost. Nepoučitelnost lidí v tomto směru je pozoruhodná. Nicméně svědčí o nepotlačitelné touze. Té má církev vycházet vstříc, ale nesmí se nechat vtáhnout do iluzí, jak se kupříkladu v dobách nástupu komunis-

mu některým v naší církvi přihodilo. Církev, pokud jí ještě je, a ona je, s přívlastkem husitská, aspoň jako pozůstatek a mdlá připomínka, běží vytrvale, jak je nám uloženo, s pohledem víceméně upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Pochybovat v této věci by byla blasfemie, ovšem nepřiznat si pokulhávání a vybočování při běhu by bylo obelhávání sebe samých. Pro rychlý, vytrvalý, cílevědomý a cíledosahující běh je nám poskytnuta příhodná rada: „Odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí.“ Přiznám se bez mučení, že za přítěž pokládám téměř vše, co se časem navalilo na základy prvokřesťanské církve, která byla výronem Ducha svatého. Jen stěží pak zahlédneme zárodečné Boží království, kterým církev v podstatě nepochybně je. Ničivý je hřích. Snadno se přichycujícím hříchem „rušíme zdar Božího

tvoření. Bohu k necití, bližním svým a sobě na škodu a hanbu“ (liturgické vyznání hříchů). Bezbožný svět s Bohem nepočítá, ale ten jakoby vzdálený naplňuje svět nezměrným dobrodiním. Naše nevděčná a rozháraná společnost si žije v míru, dostatku a užívá svobody. Svobodně se také můžeme rozhodovat a rozhodnout pro život v křesťanské víře a církvi. Z té svobody rozhodování vzniká rozdělení ve společnosti i v rodinách, které by měly být neporušenými stavebními buňkami církve jako těla Kristova. Na netečně a tápající se Kristus obrací otázkou: „Proč nejste s to sami od sebe posoudit, co je správné?“ A nejen správné, ale i blahodárné. Právě rodina už může zakoušet a dosvědčovat, že království Boží je mezi námi. Než plně zavládne ve světě, uslyšíme ještě slovo jako oheň a kladivo třístíci skálu (Jr 23,29). Amen.

Stanislav Jurek

Děkuji Bohu, že běžet mohu
Nejsem sám, kdo běží
s nemalou přítěží
Nad našimi hříchy
d'ábel řehťá smíchy
Však ho přejde smích
až odhodím hřích
tobě chci, Bože, činit zadosť
spolu budeme mít radost

L 12,49 - 57

K obsahu Husova listu...

Pokračování ze str. 1
ziti obce, a nikoli zistností a touhou po světském věhlasu. Prosí studenty a žáky, aby v dobrém následovali své učitele a věnovali se studiu.

V dopise jmenuje pány, kteří se postavili v Husově zápasu na jeho obranu a podporovali ho. Předně oceňuje pana Václava z Dubé a Jana z Chlumu, kteří byli jeho průvodci v Kostnici. Zmiňuje se, že to byli někteří Čechové, kteří ho na koncilu pomluvili a očernili. Hus vede k přímluvné modlitbě za krále Václava IV. a jeho manželku Žofii a za světskou vrchnost po způsobu starokřesťanské modlitby za vládců (1 Tm 2,1-4).

Uvádí, že tento list psal ve vězení, připoután v okovech, podobně jako apoštol Pavel psal některé listy z vězení (srov. Fp 1,7; Fm 1,13). Zmiňuje se o svém příteli Mistru Jeronýmovi Pražském a mluví o něm jako o „milém tovaryši“. Staročeské slovo „tovaryš“ znamená druh, společník, společenec. Také věděl, že je ve vězení a očekával rozsudek jako on. Hus měl za sebou dlouhodobé věznění, a to i v odloučenosti ve věži hradu

v Gottlieben. Když psal tento list, byl v minoritském vězení v Kostnici a prošel začátkem června opakovanými výslechy, vedenými představiteli koncilu. Přesto tento jeho dopis zachycuje víru i hluboký a vřelý vztah k známým i neznámým lidem, na které myslí a které chce listem oslovit.

Hus měl bytostný vztah k Betlémské kapli v Praze, která byla místem kázání Božího slova v národním jazyce, a kde po dobu deseti let kázal. Proto vyzývá Pražany, aby toto místo opatrovali a uchovali jeho určení jako místo pro české kázání Božího slova. V závěru dopisu zaznívá nejznámější Husova prosba a pastýřská výzva: „*Také prosím, abyste se milovali, dobrých násilím tlačití nedali a pravdy každému přáli*“. Hus nabádá na prvním místě ke vzájemné lásce v návaznosti na Kristovo přikázání (J 13,34; J 15,12) i apoštolské výzvy (Ř 12,10; Ko 3,14; 1 J 3,11). Druhá část prosby se týká práva a spravedlivého jednání ve shodě se zvěstí biblických proroků, kteří vystupovali proti útisku spravedlivých a slabších (Jr 22,3; Ez 22,29). Třetí část prosby

obsahuje pojem pravdy, který je pro Husa charakteristický a velmi často jím zdůrazňovaný a užívaný, především ve významu Boží pravdy, Kristovy pravdy (J 8,32; J 17,17,19).

V Husových slovech je zřejmý určitý rys tolerance a názorové otevřenosti ve smyslu „přát pravdu druhému“. Husovi však nešlo o žádnou relativizaci hodnoty pravdy, ale o společné hledání Boží pravdy v dialogu. Tento citát z Husova listu jsme zvolili v Církvě československé husitské jako motto trienia - tříleté přípravy k Husovu roku 2015.

Závěr listu obsahuje časový údaj „pondělí před svatým Vítem“, jehož svátek připadá na 15. června. Z toho se usuzuje, že byl psán 10. června roku 1415. Hus připojuje i poznámku o předání listu. Patrně se jednalo o některého z vězeňských strážců, který byl Husovi příznivě nakloněn a který tento list vynesl jako „dobrý anděl“ ven z vězení a předal do správných rukou. Tak se tento list českého reformátora mohl dostat k mnohým adresátům, kteří nejsou omezeni jen na Husovy současníky. **Tomáš Butta**

NAŠE RECENZE

Doba a dílo Petra Chelčického

Jan Rokyta:

Doba a dílo Petra Chelčického

(Vydal Miloš Palatka, ALMI, Blansko 2013)

Náš pardubický farář ThDr. Jan Rokyta se zajímal o Petra Chelčického od mládí, a tak mu věnoval i svou rigorózní práci na HTF UK. Aby jeho znalosti a poznání samotného Chelčického nezůstaly jen záležitostí jediného exempláře v archivu fakulty, spojili se Petr Hradil, Pavel Šebek a další sponzoři s autorem a s univerzitní profesorkou v Brně PhDr. Michaelou Hashemi v úsilí o vydání Rokytovy práce „Doba a dílo Petra Chelčického“ tiskem. Kniha vyšla na jaře 2013, má 235

stran a je složena ze dvou částí. Nejprve autor shrnuje základní informace o historické osobě Petra Chelčického a přehledně sleduje ohlasy a hodnocení jeho spisů během posledních dvou staletí.

Od druhé kapitoly podrobně probírá Chelčického myšlení o světské moci, kterou (proti zákonu Kristovu) hodnotí negativně. Odmítá tehdejší tradiční dělení lidstva na „trojí“ lid: páni, kněží a poddaní. To vede k jeho požadavku pacifismu. Lidské spasení není dílem církve, ale osobní odpovědností (svědomím) každého. Odmítá učení o očistci: Základem života je Písmo a zákon Kristův. Tomu je podroben i dějinná církev a její pracovníci

(kněží) na všech stupních. Na rozdíl od Viklefa či husitství Chelčický na nápravu církve mocí panstva nespolehá.

Tento Rokytův rozbor (s četnými citáty) je v druhé části knihy doplněn většími výňatky z Chelčického spisů (ukázky zahrnují celkem 16 titulů). Editorka prof. Hashemi užila řady jejich novodobých vydání. Aby text byl opravdu srozumitelný, místy středověké výrazy či formulace ještě v závorce doplňuje.

Poselství Petra Chelčického tak může být stále živé a burčující, „*aby ani v dnešní době 21. století se vše netočilo jen kolem hmotných statků a prospěchu*“ (citát Petra Hradila v závěru knihy). **Radek Hobza**

Vnitřní identita aneb sladění těla s duchem

Knižku *Láska, tělo a etika* od Mons. doc. ThDr. **Jiřího Skoblíka**, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2011, doporučuji pozornosti čtenářů. Je rozdělena do tří tematických oddílů: *Bůh, Láska a etika, Tělo a Manželství*. Na závěr je připojen autorův *Sen o archandělu Rafaelovi*, kterým nám autor odhalil své nitro a kterým zdravě provokuje k náročnějším zamyšlením nad čtrnácti esejí.

V kapitole *Etické předpoklady* autor vysvětluje význam slov „duch a tělo“. Duchem označuje celého člověka se smyslem pro transcendenci, tělem se myslí také celý člověk, zaměřený ovšem na sebe. Sladění těla s duchem je naším celoživotním úkolem. Za důležité považují kapitoly *O přátelství, zejména Ježíšově, Láska prostupuje všechny vrstvy lidské přirozenosti a Zásévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní*.

Zvláštní pozornost zasluhuje oddíl *Manželství, zejména kapitola Jho, nikoli chomout a Ke zvuku Pavlových rad v 1 Kor 32-35 dnes*. Vztah žen k mužům podle Ef 5 před zmíněným

tajuplným snem autora knížku uzavírá. Knihu jsem od autora dostala „s přáním užítu při četbě neúčinných řádků“.

Protože znám otce doc. Skoblíka i z promluv v kostele sv. Benedikta, vím, že kromě velkého intelektuálního náboje rád nastiňuje otázky, což je velké umění a kazatelská praxe, ale také bych uvítala zvláště při složitosti otázek kladených v Písmu jistější vyjádření vlastního názoru a odpovědi. Zřejmě ponechává tajemství o hledání Božího království před námi a prostor pro každého z nás k svobodnému rozhodování a řešení. My ovšem někdy neumíme zjištěné jasně vyjádřit, sdělit druhým, brání nám ostýchavost, hrdost a velmi často sami sobě plně nerozumíme a nepřiznáme si vlastní slabost. Důležitý je nejhlubší úmysl, zda je spravedlivý a upřímný, zda nemáme při jeho realizaci na mysli jen sami sebe a svůj užitek.

Připojuji několik vlastních poznámek, jak vidím nastíněné otázky s veškerou úctou k duši i tělu. Ve staré moudrosti se praví: „Duch je život,

mysl je stavitel a tělo je výsledek“. Člověk nalézá pravou radost, když si uvědomuje, že existuje jen ve vztahu, a sice k tomu, co ho přesahuje, a k druhým. Za nejvyšší vznešenost a čistotu považují lásku k dobru. Od dobroty lidského srdce a věrnosti Pravdě Páně záleží naše spása. Stává se opravdovým uměním najít harmonii duše, moudře žít, neboť upřímnost, tolerance a dorozumění v mezilidských vztazích, zvláště v rodinách, klade nároky na naši dospělost a zralost. Jsme sice Božími dětmi, ale často klopytájcími, slabými, urážejícími druhé bez sebezachvění. Kam nasměřovat naše snahy? Zachovat si, nebo se o to alespoň snažit, důvěru a poctivost ve vztazích, být vděční za dobro a oběti, namnoze zpečetěné krví lidských životů. Mons. Jiřímu Skoblíkovi blahopřejeme k loňskému životnímu jubileu a letošnímu udělení zlaté Cyrilometodějské medaile za všestranné zásluhy v učitelství a duchovenské službě a přejeme mu, aby řádky své knihy považoval za hluboké a přínosné.

Anna Flieglová

CHCEME VĚDĚT!

Už dlouho celá církev čeká na vyhodnocení „výběrového řízení“ k volbě patriarchy. Tajnosnubně uzavřeno v obálkách bylo svěřeno k otevření volební komisi, vybrané ze zástupců všech diecézí a zaukolované církevním zastupitelstvem. Teď se dovidáme, že ony výsledky – kdo se dostal do tera počtem hlasů z celé církve – budeme znát až 5. září na generální synodě. A to pouze my duchovní. Jaksi přednostně. Jako by o laiky, kteří mají v naší demokratické církvi stejné volební právo, stejný nárok vědět, rozvažovat, diskutovat, vůbec nešlo. V kulobrech se proslychá, že volební komise se dopustila blíže neurčených a nezveřejněných (!) procedurálních chyb. Pokud ano, měla by být odvolána.

Na právu celé církve už teď vědět, kdo kolik hlasů dostal, to nic nemění. Padni, komu padni. Ústřední rada, biskupský sbor a náboženské obce přece nejsou appendixem chybující komise. Nebo snad „kanonické právo“ i u nás vítězí nad evangeliem i zdravým rozumem? To bychom se švejkovsky opičili po politických hrátkách kolem nás. Může snad jakási komise tajnosnubně smýkat celkem církve ve věci církevní priority a místo volby patriarchy usilovat o jakéhosi prozatímního správce církve (jako o jakousi „prozatímní vládu“)?

Nechci, abychom se až na generální synodě (a jen my duchovní přednostně) dověděli ono tajemství obálek. Pak totiž začne před Bohem předem prohraná, protože hanebná a trapná diskuse o mravním vyfytování kandidátů.

Proto se ptám: Může být patriarcha rozvedený, může být zpravodajským důstojníkem, příkrádat nebo nebýt teologicky fundovaný nebo...? K čemu je nám potom svátost pokání, jestliže naše minulost předurčuje celý život? Kde by skončil apoštol Pavel, Aurelius Augustin a další? Neměli bychom v rámci této zákonické optiky pak zakázat všem hříšníkům účast na večeři Páně? A kdo z těch spravedlivých hodí kamenem svého rozhodování? Nerada připomínám: Ježíš neměl problém s hříšníky. Měl (má) problém s těmi, kteří si mysleli (myslí), že jsou bez hříchu... třeba proto, že nejsou rozvedeni, a přitom doma machisticky terorizují rodinu... třeba proto, že nepráskali své kolegy, protože STB nestáli za zájem... třeba proto, že příkrádali pozvolna, aby nikdo nic nepoznal... třeba proto, že své přepjaté ego chápali jako sílu své osobnosti a přitom se jich ostatní docela prostě báli... atd.

Všichni přece víme, že kromě zákoníků a farizeů Ježíš nikdy nikoho nevykloučoval ze svého obecenství. Všecky vedl k proměnění (metanoii) a integraci. Spojoval a přijímal. Věděl, že k Bohu nikdo nejdeme přes svou dokonalost, ale nedokonalost. Ti „dokonalí“, co chtějí sami rozhodovat kdo ano a kdo ne, se totiž staví na místo Boží. Na Boha totiž moc nespolehají. Chtějí mít věci pod svou kontrolou! My hříšníci na Boha spolehneme, že i při volbě patriarchy bude při díle. A tak za všechny hříšníky chci s ostatními v církvi vědět už teď, co vzešlo z našeho celocírkevního výběru. **Jana Šilerová**

Výsledky vyhledávacího řízení na funkci patriarchy

Na základě údajů, zveřejněných na webových stránkách a poskytnutých elektronicky, přinášíme předběžné, orientační výsledky vyhledávacího řízení na funkci patriarchy pro následující volby.

- **Brněnská diecéze (jméno, počet hlasů):** Š. Klásek 13, T. Butta 10, D. Tonzar 7, J. J. Dovala 4, J. Šilerová 3, D. Majer 3, P. Šandera 1, O. Líbalová 1, F. Štojd 1, M. Moc 1
- **Olomoucká diecéze:** D. Majer 20, J. Kozler 13, T. Butta 11, J. Hradil 9
- **Bratislavská diecéze:** J. Hradil 29, P. Šandera 2
- **Královéhradecká diecéze:** D. Majer 34, S. Košíčková 12, J. Kozler 10, M. Moc 4, T. Butta 3, J. Hradil 2, Š. Klásek 2, J. Kohout 2, J. Šilerová 1, P. Šandera 1, F. Štojd 1, T. Karel 1, S. Švarc 1
- **Plzeňská diecéze:** D. Majer 9, M. Moc 5, D. Tonzar 4, F. Štojd 4, J. Kozler 4, J. B. Lášek 3, D. Frýdl 3, P. Pechanec 3, P. Šandera 3, J. Hradil 2, J. Šilerová 1, T. Butta 1, Š. Klásek 1, J. Vogel 1
- **Pražská diecéze:** T. Butta 38, J. Kozler 31, D. Majer 19, D. Tonzar 9, Š. Klásek 4, D. Frýdl 3, J. Vaniček 3, J. Hradil 3, J. Vogel 2, E. Mikulecká 2, R. Adamová 2, F. Štojd 2, S. Košíčková 1, J. Šilerová 1, H. Tonzarová 1, P. Šandera 1, L. Volkman 1

Celkem: D. Majer 85, T. Butta 63, J. Kozler 58, J. Hradil 45, Š. Klásek 20, D. Tonzar 20, S. Košíčková 13, M. Moc 10, P. Šandera 8, F. Štojd 8, J. Šilerová 6, D. Frýdl 6, J. J. Dovala 4, J. B. Lášek 3, P. Pechanec 3, J. Vaniček 3, J. Vogel 3, R. Adamová 2, E. Mikulecká 2, J. Kohout 2, O. Líbalová 1, H. Tonzarová 1, T. Karel 1, S. Švarc 1, L. Volkman 1

redakce

JAK ŽIJE OBEC V HRÁDKU NAD NISOU

Bratr farář David Tomčík, který býval farářem v Liberci, před časem uprosil nabídky, aby se stal vojenským kaplanem. Věříme, že v tom byla i Boží pobídka, aby pomohl léčit různé problémy vojáků, kteří o to požádali a kteří tuto posilu potřebovali u vědomí, že jejich služba má smysl a slouží nám, lidem. Shodou okolností nastoupil svoji službu u chemické jednotky v místě svého bývalého působiště, tedy v Liberci. Brzy poté se uvolnila budova fary v Hrádku nad Nisou a bratru faráři byla nabídnuta k pronajmutí vilka, v níž byl farní úřad a byt pro duchovního. Bratr farář David opět přijal nabídku a přestěhoval se i se svojí rodinou, přestože měl nárok na služební byt v místě svého působiště. Postaral se tak o to, že vilka ožila životem jeho rodiny se dvěma dětmi.

Bratru faráři však začalo chybět setkávání s bratry a sestrami při bohoslužebném shromáždění, a proto se rozhodl v hrádecké obci konat každou druhou neděli v měsíci bohoslužby. Pozval i své bývalé farníky z Liberce. Někteří s vděčností přijali, protože bratr farář byl nejen

Pokračování na str. 4

ZPRÁVY

Náboženská obec v Novém Boru srdečně zve na výstavu Rudolfa Schiffnera **MOJE VYZNÁNÍ** (kostel Sv. Ducha, Štursova 286, městská část Arnultovice).

Výtvarník Rudolf Schiffner miluje Jizerské hory a nachází v nich nekonečnou inspiraci. Pracuje s kamenem, dřevem a maluje obrazy. Realizuje různé zahradní plastiky, vodopády, bazény, užitek v interiéru, návrhy na umělecké záležitosti. Z kamenických výtvarných prací Rudolfa Schiffnera mne zaujala realizace falešné studny s názvem Divočina, vytvořená pro firmu Soaré v Jablonci nad Nisou.

Často se v myšlenkách zabývám úvahou, že květin kolem nás není nikdy dost. Vždyť to jistě znáte: Podíváte se na rozkvetlý záhon a srdce se vám z té přírodní krásy květin rozbuší rychleji. Tento pocit jsem zažila ve chvíli, kdy můj zrak prvně spočinul na dalším uměleckém díle Rudolfa Schiffnera: „I zeď může rozkvést“, napadlo mne. Opravdu, stála jsem před opěrnou zdí, vytvořenou také pro firmu Soaré. Název díla je příznačný: Zeď odlehčená kamenným květem.

Zajímají mne také vědeckofantastické filmy i literatura. Tato témata se objevuje i na Schiffnerových kamenických objektech. Autor realizoval chodník s názvem: Rejnok, pták a drak. Když přivřete oči, máte pocit, že se pod vašimi nohama rejnok, pták a drak každou chvíli pohnou.

Výstava je přístupná do 20. září, otevřeno úterý až pátek, 15-18 hodin.

Těšíme se na setkání.

Mgr. Eliška Raymanová, farářka,
a Martin Stárek, pastorační asistent

Výstava v Hluboké

„Každý máme svůj svět.

Spojme světy judaismu, křesťanství, pracovníků chráněných dílen se světy našimi.“

Srdečně Vás zveme dne 23. srpna v 15 hodin na slavnostní zahájení výstavy „**Napříč světy**“ konané při příležitosti znovuotevření prostoru Husova domu (v Tyršově ulici 15, v Hluboké nad Vltavou), který se nachází v budově bývalé synagogy. Naleznete zde zajímavé informace o minulosti tohoto místa. A co především? Prodejní výstavu keramické tvorby z diakonického centra

Církve československé husitské Nazaret v Borovanech a z jiných dílen v okolí s ukázkou práce na tkalcovském stavu. Výstava se koná pod záštitou senátora Parlamentu ČR a starosty Hluboké nad Vltavou Ing. Tomáše Jirsy. Slavnostního zahájení se zúčastní bratr pražský biskup doc. ThDr. David Tonzar, Th.D. a plzeňský biskup Mgr. Filip Štojdil.

Husitská noc

V rámci pátečních tematických nocí zveme do táborského divadla Oskara Nedbala (Divadelní 218) 23. srpna od 20.30 hodin na „Husitskou noc“.

Prohlídka divadla bude spěšně navštívena sklenicí, kde se účastníci ponoří do času 15. století. Procházka bude pokračovat po nejvýznamnějších památkách historického jádra města Tábora a skončí u Žižkovy sochy na náměstí za předpůlnčního zpěvu husitského chorálu. Vstupenky jsou k dostání v divadle. **red**

Podpora neziskovkám

Společnost Johnson & Johnson mj. podporuje projekty v ČR a SR v těchto oblastech: Zdravotní sestry; Paliativní péče; Snižování stigmatu zdravotně postižených; Hygiena, dospívání a sexuální výchova a Péče o dítě a matku. V této souvislosti vyhlásila grantové řízení pro nevládní neziskové organizace na rok 2014 s uzavěrkou 5. září. Mezi žadatele mohou patřit občanská sdružení, obecně prospěšná sdružení a církevní právnické osoby.

Více informací na: www.neziskovky.cz. Podle www.neziskovky.cz **red**

Koncerty u sv. Mikuláše

• 19. 8. - 14 hodin

Benefiční koncert zdarma
Voices City of Girls Choir &
Chor Alchemy (UK)

• 19. 8. - 20 hodin

Mozart
Praga Sinfonietta Orchestra &
Vox Prague Chorus & Soloists

• 20. 8. - 17 hodin

Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,

J. Šedivý – trubka

• 21. 8. - 17 hodin

Bach, Händel, Dvořák,
Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus – varhany,

Y. Škvárová – mezzosoprán

• 21. 8. - 20 hodin

Vivaldi, Mozart, Dvořák
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle

• 22. 8. - 17 hodin

Telemann, Bach, Mozart, Händel
F. Štátný – varhany, cembalo,
V. Vlna – hoboj

• 23. 8. - 17 hodin

Dvořák, Bach, Vivaldi,
Buxtehude
M. Šestáková – varhany,
A. Vršinská – mezzosoprán

• 23. 8. - 20 hodin

Bach, Vivaldi, Mozart, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra
Y. Škvárová – mezzosoprán,
M. Laštovka – trubka

• 24. 8. - 17 hodin

Bach, Telemann, Mozart, Franck
Z. Němečková – varhany,
P. Příbyl – viola

• 24. 8. - 20 hodin

Bach, Vivaldi, Mozart, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra
Y. Škvárová – mezzosoprán,
M. Laštovka – trubka

• 25. 8. - 17 hodin

Mozart, Beethoven, Bizet, Haydn
Pražské Dechové Kvinteto
J. Machat – flétna,
J. Likin – hoboj,

• 25. 8. - 20 hodin

Bach, Händel, Vivaldi, Mozart
Camerata Pragensis Orchestra
A. Bárta – varhany

Ekumenické setkání v Hořicích

Za slunného počasí se v sobotu 6. července sešlo v Hořicích u Šalounova pomníku Mistra Jana Husa přes 40 křesťanů. Přítomni byli členové čtyř církví: Českobratrské evangelické (s farářem Petrem Brodským), Československé husitské (s farářkou Eliškou Zapletalovou), Římskokatolické (s děkanem Adamem Depou) a Církve bratrské. Nejprve všichni tři faráři a kurátor sboru Českobratrské církve evangelické Oldřich Někvienda položili k Husovu pomníku věnec. Poté Eliška Zapletalová přečetla Husův dopis č. 84 Havlíkovi – jeho kolegovi, kazateli v Betlémě, datovaný 21. června 1415, tedy 15 dní před smrtí. V tomto listu se Jan Hus vyjadřuje k podávání kalicha a „osvěčuje, že Kristova příkladu, a ne zvyku protivného musí býti následováno“. (V té době už Mistr Jakoubek ze Stříbra vysluhoval večeri Páně pod obojím způsobem – chleba a víno.)

Po přečtení dopisu se celé shromáždění přesunulo do evangelické modlitebny, kde následovaly ekumenické bohoslužby. Vstupní modlitbu pronesl Adam Depa a kázáním na text z Janova evangelia (4,24: „Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“) posloužil Petr Brodský. Připomněl Mistra Jana Husa i Cyrila a Metoděje, kteří nám před 1150 lety přinesli víru a písmo. V průběhu bohoslužeb shromáždění zazpívali i dvě Husovy písně (Jezu Kriste, štědrý kněze a Navštiv nás Kriste žádoucí) a nakonec zazněla píseň Jeden Pán, jedna víra. Přímluvné modlitby i závěrečné požehnání pronesli postupně všichni tři faráři. Bylo to shromáždění vskutku ekumenické a požehnané.

Po bohoslužbách jsme mohli při malém občerstvení, za něž děkuji Aničce Janečkové, vyslechnout přednášku Elišky Zapletalové o historickém nálezu části oděvu Mistra Jana Husa. Při Husově exekuci vévoda Ludvík III., falckrabě rýnský, katovi poručil, aby hodil také Husovo roucho, pásek a všechny osobní bezcenné věci do ohně, potom popel včetně půdy pod hranicí odvezl vozíkem a hodil do řeky Rýna. Chtěl tak zabránit uctívání jeho památky. Ale jak svědčí nález z francouzského Colmaru, navzdory všem opatřením se to nepodařilo a část Husova oděvu se ve své době stala vzácným reliktem. V myslích lidí beztak památka Mistra Jana Husa přežila už 598 let.

Oldřich Někvienda, kurátor sboru ČCE v Hořicích

JAK ŽIJE OBEC...

Pokračování ze str. 3 dobrým duchovním, ale také výborným kazatelem, na jehož kázání jsme se vždy všichni těšili. Stalo se tedy, že jsme se v příslušné nedělní dopoledne setkávali k bohoslužbám v místním kostele a přes zimu v klubovně bývalé fary. Za tři čtvrtě roku, kdy se tyto bohoslužby konají, se nám podařilo přivést k účasti na bohoslužebném shromáždění v průměru tak 15 bratří a sester a věříme, že se tento počet bude zvyšovat.

Jak jsem již uvedl, bratr farář byl již podruhé na půl roku opět povolán na vojenskou misi a v květnu vykonal před odletem poslední bohoslužbu.

Nicméně, v neděli 7. července nás velmi potěšila sestra duchovní Mgr. Marie Truncová, která zde sloužila pobožnost. Své kázání, které bylo velmi zajímavé a všechny zaujalo, věnovala vzpomínce výročí příchodu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje a také vzpomínce na Mistra Jana Husa a Mistra Jeronýma Pražského.

Proložila ji úryvky z písemností obou bratří i Mistra Jana. Aby prožitek byl ještě větší, zazpíval nám sbor naší církve z Liberce pod vedením bratra Petra Trunce. A tak jsme měli možnost vyslechnout mimo jiné i dva staroslověnské sborové zpěvy v originále, jejichž text nám byl pohotově překládán do naší novočeštiny. Neméně pěkné, jak se již stalo zvykem, bylo posezení u malého pohostění, o které se postarala sestra Mgr. Martina Tomčíková a přítomné sestry. Popovídali jsme si při něm a zavzpomínali, zvláště pak na bratra faráře Tomčíka, pro něhož si v jeho nelehké službě vyprošujeme od Pána Boha jeho ochranu, aby se nám ve zdraví šťastně vrátil, a mohl tak další setkávání s námi sdílet.

Jiří Král
Liberec

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ROZPOZNÁNÍ ČASU

Nejprve je třeba správně vyřešit přesmyčky (slova jsou obsažena v textu L 12,54-57) a z nich potom vypsát písmenka daná číslem v závorce.

kopcetyl (8)

holoba (4)

žínij (1)

redvo (2)

dispouto (3)

pászut (6)

tvorozapo (5)

dázap (2)

vtoputysav (1)

vtano (3)

šdět' (2)

(Řešení z minulého čísla: Hromadění.)

Jana Krajčířiková

